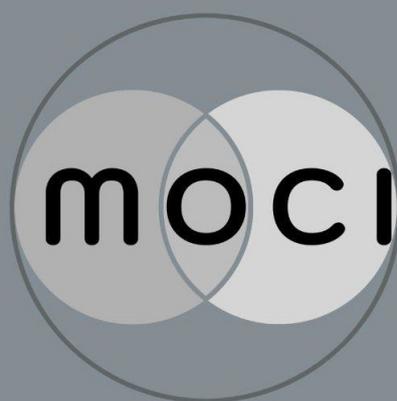

Podél moře

By James Mahu | E5 : S1

MOCI.life

Podél moře

S1 : E5

V roce 2023 napsal:

James Mahu

Malby:

James Mahu

MOCI.life

JamesMahu.com

SovereignIntegral.org

WingMakers.com

Z anglického originálu „By the Sea“

přeložil Ondřej Průzračný, 2023

verze 1.0

TvurciKridel.cz

MOCI-CZ.blogspot.com

Copyright: Creative Commons

Creative Commons BY-NC-ND: Tato licence umožňuje uživatelům kopírovat a distribuovat materiál na jakémkoliv médiu v jakémkoliv formátu v nezměněné podobě, za nekomerčním účelem a jen tehdy, pokud je uvedeno autorství.

CC BY-NC-ND obsahuje tyto prvky:

Uveďte původ — Je Vaší povinností uvést autorství, poskytnout s dílem odkaz na licenci a vyznačit Vámi provedené změny. Toho můžete docílit jakýmkoli rozumným způsobem, nicméně nikdy ne způsobem naznačujícím, že by poskytovatel licence schvaloval nebo podporoval Vás nebo Váš způsob užití díla.

Neužívejte dílo komerčně — Je zakázáno užívat dílo pro komerční účely.

Nezasahujte do díla — Pokud dílo zpracujete, zpracujete s jinými díly, doplníte nebo jinak změníte, nesmíte toto upravené dílo dále šířit.

Podél moře

S1 : E5

Moře hýří směsí pohybů a zvuků, které jsou opojné; zvláště když kráčíte podél jeho pobřeží. Nejste v něm sice ponoření, ale vidíte ho, čicháte ho, cítíte ho, slyšíte ho a dotýkáte se ho. Všechny smysly naráz jsou aktivované. Muž uvažoval o tom, jak jeho podvědomí je vlastně prvotním pozorovatelem. Pak si pomyslel, jak asi podvědomí vnímá? Jak vnímá vůni? Jak vnímá dotek?

Přišel k ženě a měl na paměti, že ona není jeho učitelem. Hřmot vln lámajících se v zátoce byl tak silný, že musel zvýšit hlas. „Jak podvědomí vnímá naši realitu? Předtím jsi říkala, že napájí naše smysly. Jestli je to pravda, tak ono musí mít také pět smyslů. Ale jak vnímá?“

„Naše realita začíná před pěti smysly. Už víme, že naše realita sestává z nekonečného souboru datových bodů, z nichž každý je *propojený* a dohromady vytvářejí naši realitu *přítomnosti* a *veškerenstva*. Je to samo o sobě nekonečné moře – každý z nás to tak má.“

„Ale nikdo z nás o tom neví, ani to vědomě nezažívá,“ řekl muž.

„Nepřejeme si to,“ odpověděla žena. „Bylo by toho příliš mnoho – žít v této realitě a přitom zakoušet naši úplnou realitu ve stejném časoprostoru. To je důvod, proč máme podvědomí a *Sovereigna*, který reality postupně a vyváženě slučuje.“

„Co přesně dělá?“ zeptal se muž.

„Podvědomí?“

„Ano. Co dělá a jak to dělá?“

„Odpovím ti neúplně,“ potvrdila rozhodným tónem. „Podvědomí vnímá naši realitu; nikoliv však lidskými smysly a myslí – z jednoduchého důvodu, a to, že naše smysly tvarují realitu do něčeho, co je stravitelné pro naše lidství. My ani nevíme, jak malé procento naší reality vnímáme, protože kdyby existoval způsob, jak by podvědomí mohlo doručit celou naši realitu do našich myslí a srdcí, tak bychom se z toho okamžitě zbláznili.“

„Proč?“

„Kvůli přetížení.“

„Už to někdo zažil?“

„To sotva,“ odpověděla. „Ale zdvojnásob tu procentní hodnotu vnímaného, která je jen 0,000000000001 a okamžitě ztratíš rovnováhu. Kdybys odstranil několik nul, tak se z tebe stane vyhlášený blázen.“

„Ale jak podvědomí vnímá? Jaké jsou jeho kanály vnímání? Jak může vidět, slyšet, čichat – jak může vnímat celou naši realitu a samo se z toho nezbláznit?“

„Teď jsi narazil na tu správnou otázku,“ řekla s úsměvem.

Sestoupila trochu níže, aby se dotkla vlny, která bublala u jejích nohou jako vyčerpané dítě. Zvuk krystalků písku zvonil ve vzduchu a míchal se se zvukem vln; ale ten krystalický hlas nějak našel cestu k jejím sluchu.

„Podvědomí žije na hranici mezi dvěma světy: v časoprostoru ho zastupuje inkarnovaný druh; a druhým je ne-inkarnovaný druh známý jako *Sovereign Integrál*. Vjemy podvědomí přemostují tyto dva světy. Avšak tyto vjemy nejsou lidské, což znamená, že nepocházejí z lidských smyslů. Jsou mimo-dimenzionální. Využívají všechna data a spojují je dohromady do naší celistvosti. Do naší reality *tady a teď*.“

„Jsou to naše smysly, kdo shromažďuje data, které naše lidství touží poznat; naše smysly také mají schopnost tato data manifestovat. Řekněme, že třeba máme touhu přivonět k tropické květině, ale nemáme časoprostor, který podporuje existenci této květiny. Je-li však touha silná a máme na to prostředky, můžeme ji do našeho časoprostoru umístit. Naše smysly to ocení vděčností.“

„A co když na to nemáme prostředky?“ zeptal se muž.

„Máš na mysli, pokud postrádáme čich nebo finanční zdroje k pořízení květiny?“ opáčila.

„Ano.“

„Existuje jedna naše část, která si je vědomá toho, že i když držíme tu květinu pod naším nosem, tak ji stejně nezažíváme celou; že dokonce ani naše podvědomí ji nezažívá celou. Že realita patří jen té květině. Že ta květina je singulární ve svém zážitku a v jeho projevu. Nicméně také existuje její část, která je ke všemu integrální. Která je sdílená se vším. Která je příspěvkem květiny všem. A pak je také část, která květinou sdílená není. Která nemůže být sdílena, protože je pro daného *sovereign* kulminací všech jeho věcí. To tvoří jeho jedinečnost.“

„Takže... i když podvědomí ji nevnímá celou, tak ale stále musí mít nějaké svoje smysly,“ řekl muž a trochu při tom zakroužil hlavou.

Žena se zastavila.

Muž následoval její vedení a otočil se na ni. „To je matoucí.“

„Samozřejmě, že je,“ odpověděla žena. „Podvědomí je jako nepolapitelný hostitel, který ti přináší dárky. Přijdeš k sobě domů a na stole tě čeká hostina. Ale tvá chuť k jídlu není tak velká. Můžeš se podívat na tu hostinu různých jídel a pomyslet si – dám si jen tamten pomeranč. Ne proto, že bys z toho všeho měl rád jenom pomeranč, ale tvá chuť k jídlu je slabá a ty chceš jen něco lehkého a občerstvujícího. Tvůj hostitel může z tvé reakce ale vyvodit, že neoceňuješ vše, co v hostině nabízí.“

Otočila se a sledovala moře. „Rozumíš?“

„Takže časem nebude servírovat k hostině nic...“

„Přesně tak,“ řekla žena.

Muž náhle zpozorněl. „Takže podvědomí nám přináší více dat, když jsme malé děti; ale jak dospíváme, tak se naše chuť obrací k více pozemským záležitostem, jako je přežití a přizpůsobení se sociálním normám. To je to, co říkáš, že?“

Žena přikývla. „Ano, ale nakonec se musíme vypořádat s hrozící realitou smrti a proto se naše chuť zase znovu zvětšuje.“

„Ale to jen proto, že se obáváme smrti,“ poznamenal muž, „a chceme se uklidnit a pochopit velké otázky – jako třeba: Kdo jsem? Co se stane po smrti? Jaká bude moje další realita? Takové otázky...“

„Ano.“

„Mně je teď dvacet let a cítím, že mám velkou chuť. Smrti se moc neobávám, ale ty informace chci. Chci vidět větší obraz, abych měl hlubší pochopení.“

„Poukazuji na to, že naše chuť se v průběhu života mění. Podvědomí pozoruje a slouží svým partnerům v lidství – tělu, mysli, srdci, egu. Podvědomí není diktátorem. *Sovereign* – to vlákno jednoty, také pozoruje a učí se. Co se týká naší chuti, existuje nevyslovená připravenost žít život v *propojenosti* jako přídavek k životu v *oddělenosti*. Znovu říkám, že se nejedná o záležitost opuštění jednoho kvůli druhému.“

„Když jsme spolu mluvili minule,“ řekl muž, „nebo možná už to bylo předminule, to si nepamatuju; tak jsi říkala, že klíčem je *představivost*. Tak kde je v tom všem *představivost*?“

„*Představivost* je schopnost vize minulosti a budoucnosti; nebo vize alternativních realit. *Představivost* je talentem naší mysli. Generuje sama sebe, ale je ovlivněna časoprostorovou realitou jedince. Je to věc, která může u jedince zažehnout chuť.“

„Jak?“

„Určitými slovy, představami, zvuky a senzorickým uvědoměním; imaginace může mít vizi propojenosti snadněji a také ji může lépe cítit. Imaginace se může pohybovat mezi všemi částmi našeho lidství. Může žít napříč časem, může se ponořit do srdce, může otevřít jakékoliv dveře, dokonce i skryté.“

„Pracují *imaginace* a *podvědomí* dohromady?“ zeptal se muž.

„Jistým způsobem ano...“ odpověděla žena.

Jak šli dál podél moře po pláži, tak přišli k útesu, který znemožňoval další chůzi; pokud nechtěli kolem té skály plavat.

„Vypadá to, že nastal čas vrátit se na místo, odkud jsme vyšli,“ konstatovala žena. Muž přikývl; a tak se otočili a vykročili zpět.

„Imaginace je nejotevřenější ze všech smyslů. Jistým způsobem se jedná o sedmý smysl. Smysl, který má vizi toho, co není smyslovým objektem, ale spíše abstraktním konceptem – něčím, co se teprve chystá zrodit. Imaginace může takové věci požehnat životem a materiálností.“

„A jak to funguje s *podvědomím*?“ zeptal se muž.

„Naše *podvědomí* stále pozoruje *Veškerenstvo* naší časoprostorové reality. Sděluje tato pozorování našim lidským smyslům; nejen těm pěti, které dobře známe, ale také šestému a sedmému smyslu: *intuici* a *imaginaci*. Intuice je naším srdečním, pocitovým centrem. Imaginace je centrem vize mysli.“

„Jak jsem říkala už dříve, *podvědomí* pozoruje všechno; ale jestliže všechno je v oddělenosti, tak naše smysly můžou vnímat jen oddělenost. Takže vytváříme naše víry exkluzivně ze smyslových dat, které nám říkají, že jsme oddělení. Je to naše *imaginace*, která jako první může přinést našim smyslům data týkající se *propojenosti*, aby stimulovala naši chuť pro slova, obrazy, zvuky, které podněcují náš smysl propojenosti.“

„A k čemu nám to doopravdy je, když všichni kolem nás vnímají pouze oddělenost?“ zeptal se muž. „To se zdá jako osamělá pozice...“

Žena se zastavila a ukázala na vrchol vápencových útesů, které je z jedné strany obklopovaly jako obrovská mísa. „Představ si, že jsi na vrcholu těch útesů. Budeš odtamtud moci vidět dále než já zde dole na pláži?“

Muž se na chvíli podíval oběma směry. „Vůči moři na tom budeme zhruba stejně, já možná uvidím trochu dál.“

„A co se týká země?“

„Budu mít mnohem lepší výhled než ty, protože ty jsi zde dole a ty útesy ti překážejí ve výhledu do krajiny.“

Přikývla. „Kdo je tedy osamělejší? Ten, kdo může vidět všemi směry, nebo ten, kdo může vidět jen jedním směrem?“ zeptala se žena a pokračovala.

„Ty tu odpověď už znáš a přitom se jedná o běžný omyl těch, kteří hledají propojenost. Nějak věří, že se stanou izolovanějšími a osamělejšími. Jako kdyby při pochopení pravé podstaty všech věcí najednou všichni kolem nich – ti, kteří obhajují oddělenost – jim v tom bránili.“

„A nebrání?“

„Proč bys bránil někomu, kdo má z logických důvodů novou víru?“

„Ale oni brání těmto konverzacím,“ řekl muž. „Viděl jsem to na vlastní oči.“

„Nejsou připravení otočit se pryč od skutečnosti, ve které prožili téměř celý svůj život. O tom to je a o ničem jiném. Pochopení naší vzájemné propojenosti nepřináší žádnou samotu. To je omyl; ale většina lidí tomuto omylu věří z důvodu, že jejich duchovní nauky jsou o oddělenosti.“

„Duchovní nauky o oddělenosti?“ Ozval se muž reflexivně.

„Ano.“

„Prosím, vysvětli to, protože já jsem si myslel, že duchovnost je vždy vírou v propojenost?“

„Jestliže máš pocit a vizi vzájemné propojenosti, nejsi sám. Zažíváš pochopení a v tomto pochopení jsi soucitný. Soucit je anti-samota. Je to propojující bod, který posiluje naše pocitová i vizualizační centra.“

„Není to duchovní víra. Je to logická víra. Nemá na sobě ani jedinou část oděvu z oblasti duchovnosti, náboženství, vědy a dokonce ani filozofie. Je to prostá logika, že jsme propojeni a že máme vědomí, které je součástí *Veškerenstva*; a přitom je toto vědomí ve všech ohledech naprosto unikátní – díky naší jedinečné cestě skrze časoprostorovou dualitu.“

„Ta duchovnost oddělenosti – v ní najdeš mnoho vrstev oddělenosti. Vyšší versus nižší. Svatý versus hříšník. Lepší versus horší. Morální versus nemorální. Světlejší versus tmavší. Zažívané versus nezažívané. To všechno jsou majáky duchovnosti a náboženství. Ti, kteří vyznávají spiritualitu jako vylepšenou formu náboženství, stále pokračují v oddělenosti na vyšší a nižší. Rozumíš?“

„Nejsem si úplně jistý,“ řekl muž. „Vím, že jsi říkala, že když věříme, že naše *imaginace* a *intuice* jsou součástí naší mysli a srdce – tak že spolu vytvoří *partnerství*. A smísí se dohromady za účelem zážitku a projevu propojenosti v naší realitě – nejdříve skrze logiku a potom skrze zážitek...“

Muž se na chvíli odmlčel. „Myslím, že to, co mě mate, je termín *duchovnost oddělenosti*. Myslím, že než jsem tě potkal, tak jsem byl přesně v tom světě. Osvobodil jsem se z pout náboženství, do kterého mě rodiče od malička zapojovali. Našel jsem osobní duchovnost, která byla o dobru a hledání pravdy. Jak by mohla být o oddělenosti?“

„Možná není. Má ta tvoje duchovnost vyšší a nižší?“

„Vývím se v jejím chápání. Stoupám výše ve svém pochopení...“

„Je za ní nějaká organizace?“ zeptala se a přerušila tak jeho myšlenky.

„Vlastně ne... nebo možná malá.“

„Tak potom je o oddělenosti; ale možná poměr její oddělenosti a propojenosti je odlišný od velkých světových náboženství. Pamatuj, že neexistuje dokonalá stezka propojenosti, která může krystalizovat z jedné osoby na jinou. Může být pochopena jen jedním – tebou.“ S úsměvem ukázala na něj. „Čím více je stezka pouze tvá vlastní, tím více se vine do propojenosti. A čím více je stezka následována druhými – tak to znamená, že je široká, vyasfaltovaná a s ukazateli směru – a tím více se vine do oddělenosti.“

„Právě jsi řekla, že jde o poměr; že to není absolutní záležitost. Znamená to tedy, že pro vědomí a propojenost neexistuje stezka?“ zeptal se muž.

„Stezka existuje jen pro jedince. Jedinec může použít svou imaginaci a intuici s logikou a hledat vyšší vědomí, které je jeho *Sovereignem*; a pak může *Sovereignovi* umožnit, aby ho vedl k *Integrálnímu*. Při tom všem víme, že realita nás přesto kouše; že ta stezka není o společenství ani o pravidlech. Učíme se zažívat a vyjadřovat naše ‚vědomí jednoho, mnohých a všech‘ v časoprostorové dualitě.“

„Každý den se probouzíme a hledáme *propojenost*, protože víme, že její partner – oddělenost – vždy cíhá, aby nám připomněla vyšší a nižší, lepší a horší, správné a špatné. A my víme, že tyto dva světy se v naší realitě prolínají v každém okamžiku naší existence v časoprostoru. Dali jsme si předsevzetí, že budeme žít v určitém poměru mezi propojeností a odděleností – a že ten poměr si budeme určovat sami. Že jeho vyjádření v našich životech si budeme tvořit sami. Že si uvědomujeme, že jeho energie pochází od nás. Že účel toho poměru si tvoříme. A že je nepřístupný pro posuzování.“

„Ano, existuje stezka, ale je jen jedna stezka pro jednoho *jedince* a jednoho *sovereigna*. A to z důvodu, že stezka *Veškerenstva* je nekonečná. Obsahuje všechen život ve všech jeho formách.“

Zírala do moře a v jedné chvíli se zhluboka nosem nadechla a potom pomalu vydechla se slovy. „Oddělenost je jako vzduch, který dýcháme. Je všude a zároveň je neviditelná.“

„Tak jak to, že jsme se stali tak dobří v jejím vnímání?“

„Ach, ano, samozřejmě že ji vnímáme, v tom není problém. Problémem je nedostatek přesměrování k propojenosti.“

„... Přesměrování?“ zeptal se muž.

„Když cítíme, že se oddělenost prosazuje ve slovech, obrazech či zvucích kolem nás, nehledě na to, jak jemné to může být, můžeme přesměrovat naši pozornost na *propojenost* tím, že se vystředíme na *průnik* mezi naším srdcem a myslí. Tam, kde jsou *partnery*. Na místo, kde jedno není důležitější než druhé. Kde je důležité, že jsou rovnocennými partnery a že *imaginace* a *intuice* jsou jejich nástroji pro toto přesměrování.“

„Jak?“

Vzdychla a tleskla za sebou rukama. „*Logický soucit*.“

„Myslím, že ten pojem jsem nikdy předtím neslyšel...“

„No,“ odpověděla, „co se týká srdce a mysli, tak jde o unikátní pojem.“ Zasmála se pro sebe. „Existuje jeden příběh o muži – ne nepodobnému tobě – který se celý den toulal po poušti bez vody. Ztratil se a věděl to. Vítr zavál jeho stopy a jak chodil v hlubokém písku po dunách nahoru a dolů, tak jeho žízeň se jen zvětšovala. V jednom okamžiku již stál blízko dveří smrti. Bylo to za soumraku a on měl vizi. V této vizi se stal ptákem a mohl létat nad pouští. Když to udělal, uviděl malou osadu s lidmi, ulicemi, štěkajícími psy, zahradami – samé věci, které naznačovaly život.“

„Tak se okamžitě postavil a krácel směrem ke své vizi za použití všech zbytků sil, které měl v těle a mysli. Když přišel k té osadě, uviděl, že už je dlouho opuštěná. Nebyli tam žádní lidé ani štěkající psi. Žádné zahrady, o které by bylo pečováno. Ulice už byly dlouho přemožené větrem.“

„Takže to byl jen sen?“ zeptal se muž.

„Ne, on měl vizi. Pravdivou vizi. Logicky předpokládal, že na takovém místě bude studna.“

„A byla tam?“ zeptal se muž.

„Ano a byla v ní i voda. Ale když se napil, tak se ukázalo, že je voda zkažená a on nemůže svou žízeň uhasit. Voda tam byla, ale nešlo ji pít. Kdyby to udělal, tak by to jen urychlilo jeho smrt. V této situaci si uvědomil, že už mu zbývá jen velmi málo času a že jeho konec bude bídný a osamělý. Ta nejhorší kombinace.“

„V té situaci muži zbyla jen jedna možnost. Potřeboval zázrak. Musí se stát něco zázračného, nebo tu zemře. To byla jeho jediná možnost. Když začala padat noc a objevily se první hvězdy, byl už tak slabý, že jen ležel na teplém písku a čekal na smrt. Jediné co viděl, byly hvězdy na noční obloze. Za krátkou chvíli se mu zdálo, že vidí ve hvězdách pohyb.“

„Začaly se tvořit mraky. O chvíli později už na jeho čelo spadla první dešťová kapka a on se začal smát. Otevřel svá ústa, aby mu do nich mohl padat déšť. A tak pil a polykal déšť. Jeho zaprášené tělo bylo omyto. Za několik minut vstal ze svého písečného smrtelného lože. Postavil se a v tom uslyšel hlas: ‚Pojď za mnou, jestli toužíš po hlubším životě.‘“

„Rozhlédl se kolem, ale v té tmě nic neviděl. Vlastně si ani nebyl jistý, jestli ten hlas byl skutečný, nebo to byla jen halucinace. Déšť ustal stejně rychle, jako začal a on křičel: ‚Kam tě mám následovat? Nevidím tě.‘“

„Ten hlas mu pak sdělil, že to je jeho mysl a srdce, kdo k němu promlouvá. Že to není nic mimo něj. Že je to věc, která je uvnitř i vně. Všude a vším. Že jde o věc, která je vším. Věc, jíž je on součástí. A že když bude naslouchat tomuto hlasu, tak on ho povede.“

„Muž neměl na výběr. Rozhodl se tedy hlasu důvěřovat. První věc, kterou mu ten hlas řekl, bylo, aby použil svou mysl a srdce jako jeden sensorický systém. Když to udělal, viděl, jak příroda kolem něj je přikryta temnotou; přitom však jemně ozářena hvězdami a srpkem měsíce. Viděl, jak ho příroda nese ve své náruči. Najednou si vzpomněl na něco, co mu řekla jeho matka ohledně toho, jak hvězdy mohou být použity jako navigace pro nalezení směru.“

„A najednou už nebyl v poušti ztracený. Věděl, kterým směrem má jít.“

Žena se odmlčela, zastavila se a sehnula se pro mušli. „Podívej se zblízka na tuto mušli,“ řekla a podávala mu ji. „Vidíš to?“

Muž se na ni podíval a dal si ji blíže k očím. „Myslíš tu spirálu?“

„Ano, vidíš, jak se zformovala do této dokonalé geometrie?“

Muž přikývl. „A jak to souvisí s příběhem, který jsi právě vyprávěla?“

„Příroda o nás pečuje. Chová nás. Každého z nás; nejen druh, který představujeme. Úplně každého jedince. Příroda je inteligentní; a Příroda je mocná síla vedená inteligencí. Planetární inteligencí; nikoliv lidskou, zvířecí, rostlinnou nebo počítačovou inteligencí.“

„Dokonce i při bouřích?“

„Dokonce i při bouřích,“ řekla žena.

„A jak to souvisí s logickým soucitem?“

„Oddělenost je to, co umožňuje přírodu. Příroda je námi; a my jsme Přírodou. To je logické a neoddiskutovatelné. To je o myslí. A protože je to pravda, tak je také pravda, že jsme s ní propojeni – a to je o srdci. A tady přichází na řadu soucit.“

„A co ti, kteří žijí ve městech a z přírody toho moc nevidí?“

„To definuješ Přírodu jako stromy, hory a moře.“

„A není to tak?“

„Příroda je námi všemi. Všemi živými stvořeními. My jsme samotnou planetou; a planeta je součástí přírody našeho vesmíru a všeho života, který v něm existuje. *Logický soucit* tedy sleduje toto splnutí srdce a myslí. A soucit je naším způsobem, jak cítíme přírodu; my jsme mocnou součástí tohoto pocitu skrze naši propojenost s přírodou. A logika je naším způsobem, jak tomu věříme. Nejde o recitování věr druhých; jde o pochopení skrze logiku, že jsme toto vše-obsahující

vědomí, které je vzájemně propojené. Že jsme jak *sovereigny*, tak *integrálem*. My jsme vědomím – nikoliv jen mozkem; a jsme přírodou – nejen člověkem.“

„Hmm...“ zamumlal muž. „Musíš ale připustit, že to je forma logiky, která je velmi abstraktní. Není vůbec fyzická ani materiální.“

„Ano...“

„Tedy... na tom nezáleží?“ zeptal se.

„Logika přece přesahuje do nemateriálního, nebo ne?“ zeptala se.

„Můžeš mi dát nějaký příklad?“

„Když jsme se potkali poprvé, vysvětlovala jsem, že žijeme v časoprostorové dualitě, která má svou *základní* dualitu: *oddělenost* a *propojenost*. Je tedy logické odvodit z toho, že když je všechno duální povahy, tak musí existovat *základní* dualita, ze které všechny ostatní duality vyvěrají.“

„Další logika říká, že žijeme v obou těchto *základních*, avšak *polaritních* vyjádřeních *oddělenosti* a *propojenosti*. Že to není absolutně jedním či druhým; protože naše realita je tvořena obojím. Proto je logické, že máme svobodnou vůli rozhodnout se, ve které polaritě chceme žít; nikoliv absolutně, ale co se týká poměru. S čím si vybereme být v souladu? K čemu budeme inklinovat? Co budeme vyjadřovat v našich výtvorech a vtěleních?“

Žena si vzala mušli zpět od muže a položila ji pečlivě zpátky na pláž.

„To je příklad logického soucitu.“

„Myslím, že ten logický aspekt chápu,“ řekl muž. „A co ten aspekt soucitu?“

„Když jsi držel tu mušli, vnímal jsi to jako pozdrav mezi tebou a touto konkrétní mušlí?“

Muž zakroutil hlavou. „... Ne...“

„Představil sis její příběh, jak se dostala na toto místo a jak tě našla?“

Znovu zakroutil hlavou.

„Položil jsi jí nějakou otázku?“

Muž trochu zamžoural očima. „Ne.“

„Poslal jsi jí lásku ze svého srdce? Zahrnul jsi ji do své reality?“

Muž najednou začal vypadat podrážděně. „Ne. Nic z toho. Naslouchal jsem tvému hlasu a zkoušel to všechno pochopit.“

Žena zvedla ruku a ukazováčkem namířila do modré oblohy. „Na soucit se neptáme; soucit žijeme. Není to žádná velká věc, která z tebe dělá svatého. Je to nejmenší ze všech věcí. Vždy tomu tak bylo, protože naše vzájemná propojenost nás očekává v nejmenších věcech. A soucit je přesně tímto. Když ho cítíš i k těm nejmenším věcem, tak ho dokážeš cítit i k větším věcem... jako třeba ke svým lidským spolu-bytostem. Když ho cítíš k velkým věcem, ale ne k malým, pak tě soucit ještě nenašel; nebo ty jeho.“

„Soucit je tím, co nám umožňuje vidět logicky; nikoliv však chladně, odtažitě, vypočítavě nebo neláskyplně. Soucit je tím, co nás sjednocuje. Soucit je tím, co nás přivádí do *průniku* těch dvou polarit – *oddělenosti* a *propojenosti* – abychom mohli najít *rovnováhu* a *pochopení*.“

„A co logika přináší soucitu?“ zeptal se muž.

„Vjem vyšších světů. Logika a imaginace jsou sice podivní partneři, avšak opravdu jsou partneři. Je logické věřit, že každá živá věc pochází ze stejného zdroje a že přesně to je důvod, proč jsme propojeni. Je logické věřit, že toto propojení v nás vytváří soucit. A je soucitné toto pochopení vyjadřovat.“

Muž stále kroutil hlavou a oči měl nesoustředěné. „Co potom tedy láska? Vůbec jsi o ní nemluvila. Proč?“

„A čím jiným by byla láska, než pocitem vzájemného propojení spolu s logickým poznáním, že je to skutečné? Nemluvím o tom, protože ve slovech se to nenalézá.“

„Takže je to tedy o činech?“ zeptal se muž.

Zakroutila hlavou. „Ne. Je to celé o pochopení. Láska se nalézá v pochopení; a když je nalezena, může být také sdílena.“

„V pochopení čeho?“

„Pochopení těch věcí, o kterých si povídáme.“

„Ale vždyť jsi právě řekla, že se to ve slovech nenalézá.“

„Ve slovech ne, ale co je *za* slovy?“

„Myšlenky?“

A co je *za* myšlenkami?“

Muž se odmlčel a zavřel oči. „Pocit?“

„Jaký typ pocitu?“ zeptala se žena jemně.

„Propojenost,“ odpověděl muž rezolutně.

„A to je vše?“

„Potřebuje být v rovnováze s odděleností,“ odpověděl.

„Takže vyvážený pocit propojenosti je zdrojem lásky v tomto světě?“ zeptala se.

„Myslím, že ano...“ odpověděl muž.

„A jakou roli v tom hraje logika?“

„Činí náš pocit propojenosti... skutečným.“

„Ano.“

„Logika a láska jsou jako... jako podivní přátelé,“ konstatoval muž.

„A co je za propojeností?“ zeptala se žena a ignorovala jeho konstatování.

Muž se na chvíli zamyslel. Jeho tvář získala nový, introspektivní výraz. „Řekl bych, že *sovereignní* vědomí jedince.“

Žena přikývla. „A co je za ním?“

„Tam musí být *Integrál*. Vše.“

„A za ním?“

„*Nepoznané*... předpokládám, že snad i *nepoznatelné*.“

„Přesně! A proto láska vyvěrá z nepoznaného – my vlastně ani nevíme, odkud vyvěrá. To je přesně důvod, proč lidstvo samo sobě sděluje, že lásku nemůžeme popsat.“ Žena se odmlčela a trochu naklonila hlavu. „Jak popíšeš něco, co nechápeš – z důvodu, že nevíš, co to je, ani odkud to přišlo?“

„Ptáš se mě opravdu, nebo je to jen rétorická otázka?“ zeptal se muž.

„Opravdu se tě ptám.“

„Vždy jsem byl učen, že pro pochopení je důležité znát kontext. Takže nám chybí kontext?“

Usmála se nad tou odpovědí. „Máš dobrou mysl a srdce. Pro pochopení lásky je zapotřebí obojího. A jakmile je láska pochopena, tak sjednocuje mysl a srdce. Pamatuješ, jak jsem říkala, že srdce a mysl se musí smísit?“

„Ano...“

„Pochopení lásky vytváří mezi těmi dvěma potřebné pouto,“ řekla.

„Ale neříkáš, že bez toho pochopení nemůžeme milovat?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ odpověděla. „Láska je všude. Je to jedna z nejhojnějších energií ve všech světech. To, co říkám, je, že abychom mohli spojit srdce a mysl láskou, potřebujeme pochopit, odkud láska vyvěrá. Její účel. Její zdroj. Dokonce i kdyby to pochopení mělo být nedokonalé...“ na jeden tlukot srdce se odmlčela, „což také bude.“

„Právě jsi řekla, že láska vyvěrá z *nepoznaného* či *nepoznatelného*. Tak jak ji můžeme pochopit?“

„Nestačí vědět, že nevíme; musíme vědět, *proč* nevíme. To je nedokonalé pochopení.“

„Myslíš tím, že jsme byli odpojeni od lásky, protože si její přítomnost spojujeme s romantikou, sexem nebo dobročinností – s takovými věcmi? To máš na mysli?“

„Ano.“

„Dobře, takže proč?“ zeptal se.

„Proč nevíme, že nechápeme lásku?“ Odpověděla na otázku otázkou.

„Nevím,“ odpověděl okamžitě.

„Kdybich tě požádala, abys popsala koncept naděje, co bys udělal?“ řekla.

„Použil bych nějaký příklad.“

„A co je příkladem lásky?“

„Akt laskavosti – předpokládám,“ řekl muž.

„A co když se pár odevzdá jeden druhému?“

Přikývl. „Ano, to je další příklad.“

„A co když někdo obětuje svůj život pro někoho jiného?“

„Ano, to je samozřejmě také čin lásky.“

„A co dítě hrající si s motýlem?“

„Chápu, kam tím vším směřuješ,“ řekl muž. „Láska má mnoho příkladů...“

„Stovky, tisíce, miliony, nekonečně mnoho. Ano,“ řekla žena. „A protože má nekonečné množství vyjádření, její zdroj a evoluce nám zůstávají skryty.“

„Láska se vyvíjí?“

„Všechno se vyvíjí. Proč by láska na tom měla být jinak?“

„Myslím... no, vlastně jsem o tom takto nikdy neuvažoval.“

„Láska je věčnou věcí, divokým stvořením, které naše oči nikdy nespatří. A to je něco, co každý musíme pochopit svým vlastním způsobem. Neexistuje žádný recept od druhých; jen náš vlastní. Láska se nenachází v pevně daném časoprostoru. Je to síť nebo pole, které v sobě obsahuje všechny věci. A díky této struktuře existuje tolik dveří do této *Integrální* realizace, kolik existuje *Sovereignů* ve všech druzích ve všech časoprostorech.“

„A proč je toto důležité?“ zeptal se muž.

Na chvíli se podívala na oblohu, jako by prosila nějakého neviditelného ducha o pomoc. „Znala jsem jednoho člověka, kterému celý život říkali, že je hříšník. Byl to nešťastný člověk. Rodina jím opovrhovala. Neměl žádné přátele. Byl naprosto nedůvěryhodný a bezostyšně sobecký. Tento člověk byl ve všech ohledech považován za nenapravitelného a proto byl zavřený v léčebně pro duševně choré. Jak by lidé definovali jeho životní filozofii? Jaká slova by použili k popisu jeho životní filozofie?“ Žena se s očekáváním podívala na muže a trochu pokývala hlavou.

„Nedokážu si představit, že by součástí toho popisu byla láska,“ řekl muž tiše.

„Čím se tedy láska stala?“ zeptala se.

„Nejspíš sexem...“

„A ještě něčím?“

„Hněvem a frustrací?“

„Ano, lásku lze skutečně zkroutit do jakékoliv podoby. Je dokonale tvárná – jako hlína. A všechno záleží na slovech a pocitech, kterým věříme – takovou podobu na sebe láska vezme. A pak se ukazuje přesně v té formě – v nejširším rozsahu – kdy je nejtvůřivější. Nejmocnější. A potenciálně nejvíce propojující.“

„Ale tato hypotetická osoba, kterou jsi zmínila – copak ona také používala lásku, aby z ní stvořila příslušné formy?“

„Jaký jiný materiál by to mohl být, když ne láska? Není snad logické, že láska je propojeností, kterou cítíme a kterou si představujeme? Že to pole – ve kterém žijeme a které umožňuje všemu v časoprostoru, aby mohlo existovat – je láskou? Takže i ti, kteří tvoří takové formy, které jsou pokroucené a temné – tak se jedná jen o jejich deformované projevy lásky, které jsou také tvořené láskou; protože nemůžeš vytvořit něco, co by láskou nebylo.“

Muž vzdychl. „Copak je člověk tak uvězněný ve svých slovech a pocitech, že je odsouzen v tomto životě vytvářet jen deformované verze lásky?“

Žena zvedla své paže a usmála se tou nejjemnější linií rtů směřujících vzhůru, kterou člověk může definovat jako úsměv. Udělala to jako balerína na konci svého představení.

Podíval se na ni, obličej se mu začal křivit a hlava kroutit ze strany na stranu.

„Ne... ne... to prostě ne. *Nechceš* snad říci, že ty jsi byla tou hypotetickou osobou?“

Dala své paže dolů. „A proč by ne?“ zeptala se s pokrčením ramen.

„Jak je to možné?“ zeptal se. „Ta žena, kterou jsi popsala... to prostě moje mysl nebere.“ Znovu začal kroutit hlavou. „Děláš si legraci, že?“

„Já jsem důkazem, že slova, pocity, víry... že na nich prostě záleží.“

„Ale... ale jak jsi prošla tou transformací z té... té opovržením hodné osoby, kterou jsi popsala – do toho, čím jsi teď?“

„Nadějná slova.“

„Jako... jaká třeba?“ zeptal se muž.

„Sovereign Integrál. Sjednocené Zdroje. Vědomí jednoho, mnohých a všech. Pole lásky. Partnerství srdce-mysl. Vlákno jednoty...“

„Ale i tak, jak ses proměnila díky těm slovům?“

„Považovala jsem je za nadějná a rozhodla jsem se je pečlivě zvážít. Než ta slova vstoupila do mého života, nikdy předtím jsem v životě žádnou naději neměla.“

„Kdo ti je dal?“

„Nevím.“

Vypadal při jejích slovech udiveně. „Ty nevíš!?“

Zakroutila hlavou. „Ne; a víš co?“

„Co?“

„Vlastně jsem se to ani nikdy nepokoušela zjistit.“

„Proč?“

„Protože ta slova stačí, aby mě připoutala k tomu, čím jsem; takže můžu být tím a ne nějakou historicky znetvořenou verzí sama sebe.“

„Nevěřím ti,“ oznámil muž pronikavým tónem.

„Čemu nevěříš?“ zeptala se.

„Že jsi kdysi byla tou hypotetickou ženou. Nevěřím, že se člověk může tolik změnit.“

„Viděl jsi někdy divočinu? Myslím tím, jestli ses na ni někdy díval tak, jako byste ty a ona byli jedinou věcí?“

„Asi ne, přinejmenším ne tak, jak to definuješ,“ odpověděl.

„Divočina je chaosem a harmonií zároveň. Myslíš-li si, že by měla být kultivována a pustíš se do té kultivace, stane se strukturovanou a v této struktuře nastane dualita. Stane se to buď hezké, nebo ošklivé. Dobré, nebo špatné. Chytré, nebo hloupé. Všechny tyto duality začínají divočinu narušovat; ale divočina je... *dokonalá* svým vlastním způsobem. Neexistuje v ní žádný pocit duality. Je v *rovnováze* – navzdory všem lidským vlivům.“

„Co se týká mě, já jsem byla strukturovaná a organizovaná druhými lidmi, jejich myšlenkami, jejich vírami. Byla jsem divočinou, která musela být teprve objevená. Slova buď ilustrují divočinu, nebo odrážejí strukturovaná přesvědčení druhých lidí. Když žiješ to druhé, vstupuješ do tohoto světa jako bílé plátno; a když se to plátno začíná plnit, tak po sedmém roce života nemůžeš najít ani jediný tah štětcem, který by byl tvůj vlastní. Když jsem si to uvědomila, tak moje plátno už bylo – jestli to tak můžu říct – téměř úplně pomalované.“

„Zbylo už na něm místo jen pro pár tahů štětcem. Já jsem předpokládala, že tím štětcem jsem celou dobu malovala já; pak mi ale nějak došlo, že jsem byla jen... jen loutkou. Byla to sice má ruka, která malovala na plátno; ale nebyla to má vůle, co vybíralo barvy, umístění nebo tah štětce. Ani jediný tah štětce nebyl takový, jaký bych si ho já přála. Já jsem nebyla tím, kdo rozhodoval o jeho délce a tloušťce na plátně. Bylo to tvořené rukama, které nebyly spojeny s pocitem mého jáství. S mou divočinou.“

„Dovolila jsem všem, kromě sebe, aby malovali na plátno... mého života. Abych zjistila, kdo jsem. Když jsem si to uvědomila, zjistila jsem, že budu potřebovat nová slova, nové víry, nové pocity a nová chování. A že všechny tyto věci potřebují být v souladu s něčím, co má hodnotu. To byla naděje, která mohla přinést pravdu nejenom pro mě, ale pro všechny. To byl opravdový klíč k mému vykoupení.“

Odmlčela se a zadívala se hluboko do moře, které se bouřilo jako mohutné kolo přírody. „Můžeme se změnit. Kdokoliv. Cesta do této divočiny je naše a jen naše. Nikdo jiný nás nemůže vést do té naší divočiny. A dokonce i kdybychom ji objevili jen v nějakém záblesku, vrátili bychom se k našemu plátnu a namalovali pouze něco malého v rohu, kde bychom poukázali na tu zázračnou povahu, zatímco převážná část plátna by stále zůstávala pro tvorbu druhých.“

„Zázračné časem ztratí svůj magnetismus. A my se vrátíme k zírání na malbu, která byla vytvářena po mnoho desetiletí prostřednictvím milionů tahů štětce. V tom okamžiku uvědomění to nějak... nějak to vybledne a dokonce i v těch rozích se to stane podmalbou, která je připravená na tahy štětce vynalezené druhými.“

„Takže ty říkáš, že transformace se může přihodit, ale pak může zase vyblednout a odeznít – pokud je postavena exkluzivně na nadšení či zázračné zkušenosti. Pokud podržíme v sobě nadějná slova, se kterými rezonujeme, tak ty nás můžou přežít a dokonce nám můžou pomoci znovu namalovat na plátno tyto nové barvy, tvořené novými slovy a vírami. Myslíš to takto, že?“

Přikývla a ukázala na schody, které umožňovaly bezpečný průchod z výšin útesů dolů na pláž a zase zpět. „Nebudu schopná pokračovat v konverzaci, až budu stoupat po těch schodech. Takže ti to řeknu teď a až budu hotova, pak už se budu soustředit jen na šplhání po těch schodech.“ Usmála se na muže, který se na ni otočil.

„Jde o to, jak vytvořit autentický pocit propojení v poli oddělenosti a pak s ním dál tvořit ztělesnění harmonické, bezpodmínečné lásky; nikoliv podle standardů někoho jiného, ale spíše podle svých vlastních. Všechno, co jsem ti kdy řekla, je jen malým výhonkem základního počátku, který nastal dříve, než se prvního dne otevřela učebna našeho vesmíru, aby odhalila vyšší inteligenci ve fyzické formě.“

Žena se levou rukou chytila zábradlí vedle schodiště a začala stoupat. Muž najednou zneklidněl, natáhl paži a dotknul se jejího ramene. „Prosím, ještě jedna malá otázka.“

Otočila se na něj a přikývla na souhlas.

Tiše si povzdychl. „Jak vytvoříme tento pocit propojenosti?“

Žena se otočila a hleděla do moře. „Není co vytvářet. Je to tady od chvíle, kdy *sovereign* vstoupil do časoprostorové duality. Vždy to tu bylo pro nás pro všechny; pro každého z nás vlastním způsobem. Žilo to v divočině uvnitř nás.“

„A jak to udělám?“

„Už to děláš. Všichni vytváříme tato ztělesnění lásky. Je to jen o tom, zda je do reality uvedeme z naší divočiny, nebo zda jsou namalována rukama druhých. To je jediný rozdíl.“

„Jak je tedy vyvedu z *mé* divočiny?“

„Musíš je osvobodit,“ řekla.

„Osvobodit je?“ Obličej se mu zkrabatil zmatkem.

„Najít ta nová slova a pocity, které se týkají vzájemného propojení a pak je přivést do projevu. Najít nadějná slova, víry *sovereignní* inteligence – která žije v jednotě a oddělenosti zároveň, která se stále učí a vyučuje, která je vždy zamilovaná do lásky. To všechno musí být osvobozeno.“

„A kam to potom jde?“

„Myslela jsem, že o tom už jsme mluvili.“

„Ztělesnění?“

„Ano, plyne to tam a tam a tam,“ ukázala třemi různými směry. „Je to jako jiskry z ohně. Za směrem, kterým jiskra vyletí, stojí nějaká síla jejího hostitele – ohně. Jiskra se vznese vzhůru, promění se v obláček dýmu a stoupá dál v nočním vzduchu, aby už nikdy nebyla znovu spatřena, naprosto oddělená od svého zdroje. Naše ztělesnění jsou taková. Nevíme, jak se odrážejí, ale víme, že to dělají.“

„Proč to děláme?“ zeptal se muž. „Jak víme, že to všechno má nějaký smysl... celý ten život, který žijeme? Co když to je jen nahodilá fyzika a matematika.“

„To je přesně důvod, proč na moci slov záleží,“ přikývla. „Jejich moc leží v jejich schopnosti odpovědět na pochybnosti logikou. Bez logiky by slova nebyla dostatečná.“

„O jaké logice to mluvíš?“ zeptal se.

„Logika, že i kdyby existoval náhodný svět, kterému se nějak podařilo vytvořit všechnu tu divočinu na planetě a pak ji zabydlet miliony různých druhů, katapultovat je napříč nepoznaným

vesmírem určitým směrem, který není jedním okem viditelný – i tak by účel existoval. Na zemském povrchu se tento účel odhaluje v našich životech, v našem chování, v našich výtvorech, v odkazu, který po sobě zanecháváme, ve stopách našeho srdce a mysli.“

„Pokud se náš život točí kolem *Sovereign Integrálu* a jemu podobných konceptů, tak vyvíjíme *Integrál* – my všichni – směrem k *harmonii a rovnováze* uvnitř časoprostorové duality. A nezávisle na tom, jestli existuje Bůh, nebe a peklo, nirvána nebo spasitel, nebo bilion životů v souslednosti postrádající smysl; stále se můžeme rozhodnout, že použijeme logiku a řekneme si: „Nezajímají mě ty věci z vnějšku, rozhodl jsem se žít podle slov, která uvnitř rezonují s mou divočinou.““

„To je *logika*. To je *odvaha*. Odpoutat se od vnějšího světa a jeho vlivů. Opustit kulturu oddělenosti. Vytvořit náš vlastní smysl pro logiku, který vyvěrá z té divočiny, která žije uvnitř každého z nás.“

„Ještě jedna poslední otázka, opravdu krátká. Slibuji,“ podíval se na ženu prosebnýma očima.

Téměř nepostřehnutelně přikývla. „Poslední otázka, příteli, a potom už opravdu musím začít stoupat. Půjdeš se mnou?“

„Myslím, že zůstanu tady na pláži a budu rozjímat o naší konverzaci.“

„Dobrá volba. Takže jaká je tvá poslední otázka?“

Dal si ruku k čelu, aby si zastínil oči před sluncem – jako by to mohlo zlepšit jeho schopnost číst z jejího obličej, až jí položí tu otázku. „Byla jsi opravdu v té léčebně pro duševně choré?“

Okamžik či dva stála naprosto bez hnutí. Přes obličej jí nepřeběhl ani jediný výraz. „Možná až se potkáme znovu, tak ti na tu otázku odpovím, pokud na ní ještě bude záležet. Nicméně budu se tě potřebovat nejdřív na něco zeptat.“ Usmála se a pak se otočila a začala stoupat po schodech. Jak kráčela, počítala. „Jedna, dva, tři, čtyři...“

Zastavila u „pětky“, otočila se na muže, který už krácel k pobřeží.

„Jedna poslední odpověď, ať máš o čem uvažovat,“ řekla nahlas a soutěžila při tom se zvukem přílivu.

Muž se hned otočil. „Ano?“

Ukázala si na hlavu. „Tato forma logiky vzechází z pouhých dvou slov: *Sovereign Integrál*. A tato dvě slova můžou vzejít pouze ze světa, který je naplněn smyslem. Když vzejdou a my je pozřeme a ony se stanou námi, pak se tento svět pohne směrem k vyšší harmonii. O trochu lépe naslouchá

pohybu a šepotu nadějně budoucnosti – ne tvojí, ne mojí, ne naší, ne jejich... *ale všech*. Můžeme to urychlit, nebo to můžeme opozdit. To je naše volba.“ Pokynula na něj ukazováčkem. „Jestli chceš o něčem uvažovat, tak uvažuj o tomto.“

Otočila se a pokračovala ve svém výstupu, když uslyšela slova, „Díky“, která vyšla z mužových úst. Už cítila narůstající vzdálenost. Stoupala po příkrých schodech, kde se s každým dalším stupněm objevoval sílicí strach. Božské bylo jejím plátnem. Lidé nechtějí stoupat výše, když věří, že našli cíl. Ale její cíle byly vzdálenější než ostatní, komplexnější než ostatní a více projasňující než ostatní.

„To musí dělat ten sláný vzduch,“ řekla si, když si otírala slzu z tváře. „Sedm, osm, devět, deset, jedenáct...“

Muž krácel až k okraji vody a zíral do moře. Nedokázal udržet pozornost na jediné věci. Všude bylo příliš mnoho pohybu. Vlny a jejich okraje, které se náhle skláněly před gravitací a padaly plnou vahou na skaliska rozestá po ústech zátoky. Všechno bylo v pohybu – voda a nebe – jako kdyby pevnost země byla zkoušena.

Pak se jeho mysl otočila dovnitř a tančila s myšlenkami, které nikdy předtím neměl. *Jak se můžou vyvíjet Věci, které jsou věčné a nekonečné? Není evoluce funkcí časoprostoru?* Přemýšlel muž.

A téměř okamžitě předstoupila jeho mysl a on slyšel, jak odpovídá. „*Cokoliv, co je nekonečné a věčné, je v procesu procvičování své paměti v průběhu období jednoho života. Děláme to pro to, abychom žili v soudržnosti se Sovereignem, zatímco žijeme v časoprostorové dualitě.*“

„*Uvědomujeme si, že nemůžeme přivést další oko a ucho do časoprostoru tak, aby si uvědomilo totéž. Proto umožňujeme evoluci nekonečného a pozorování věčného. Toto přivádíme do souladu a sjednocení. Sovereign je nekonečný představitel věčného Integrálu.*“

„*My je záměrně sjednocujeme, přijímáme, rozumíme jim a umožňujeme jim být partnery – zatímco procházíme uvědoměním si našeho jediného života. A potom ustoupíme a skrze sebe je necháme vstoupit do tohoto světa lidství. V tomto bodě do nás vstupuje inteligence a dosahuje do každé částice naší lidské identity jediného života – vytvářejíce rovnováhu mezi novým a starým, za účelem vytvoření evoluce naší paměti – změnu naší identity. Integrální se vyvíjí skrze časoprostor.*“

„*Naše kolektivní identita se vyvíjí napříč všemi druhy a časoprostory. Celá je obsažena v časoprostoru. Celá. Proto časoprostorů existuje nekonečné množství. Integrální inteligence*

vytváří Sovereignní identitu, Sovereignní identita vytváří život, život vytváří učení pro Integrální inteligenci. To je jádro cyklu evoluce. A stejně jako všechna jádra, i tyto jsou portály do dalších jader. To je to, čím jsme jako Integrál soustředěný v Sovereignovi, který žije v nekonečném počtu různých životů a životních forem.“

„Můžete věřit buď v malost člověka nebo v expanzivnost Sovereign Integrálu. Cítíme-li, že je lepší žít v expanzi – raději než v kontrakci nebo stejnosti – pak je pravděpodobnější, že budeme vnímat magnetismus Sovereign Integrálu jako svou identitu v procesu vývoje. Není to okamžité uvědomění ani praxe chování, kterou zdokonalujeme. Uvádíme to do svých životů skrze sebe-soucit a pochopení. Pak se posunujeme k dalším ztělesněním, která čekají na své vytvoření skrze nás. Milujeme všechno podle svých nejlepších schopností.“

